

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Մուրացկան

Գիտե՛ս, թե արդյոք ո՞ւմ դուռն ես եկել,
Տառապյալ եղբա՛յր, դու լի հույսերով.
Ո՞ւմ սիրտն ես ուզում գթությանբ լցնել.
Շարժել քո անվերջ ցավ ու վշտերով:
Արքայավայել այդ մեծ փառաշուք
Բազում հարկերով ճոխ պալատներում,
Ուր աչքրդ հառած՝ թափում ես արցունք,
Եվ խեղդված ձայնով չոր հաց աղերսում
Գիտե՛ս, թե արդյոք անհոգ, անտրտում,
Անձանոթ թշվառ, սև աղքատության,
Ո՞վ է այնտեղ միշտ երգում ու խնդում,
Անձնատուր եղած կյանքի փափկության...
Ո՞ւմ կյանքն է այնտեղ ցերեկ ու գիշեր
Եռում, աղմկում մուլի կրքերով,
Ո՞վ է անխնա մաշում յուր օրեր
Հեշտասեր կյանքի գեխություններով...
Փարթամ մեծացած գոռոզ իշխանի
Ապարանքն է դա, խղճո՛ւկ մուրացկան,
Որի ճոխ տեսքով խաբված, երևի,
Եկել ես և՛ դու շատերի նման
Աղի արցունքով կյանքրդ ողբալու
Եվ փարթամասեր իշխանի կրծքում
Ջերմ կարեկցության մի կայծ վառելու:

Բայց, ավա՛ղ, գուր են... գո՛ւր այդ արցունքներ...

Այդտեղ չես գտնիլ մխիթար վըշտիդ,

Անզգա սրտից հուսալ գութ ու սեր

Դեպի աղքատը ցընորք է անմիտ...

Եվ մի՞թե տխուր փորձերը կյանքի

Քեզ չեն համոզել, ո՛վ խղճուկ, թշվառ,

Որ լացն ու վիշտը ցավագար սրտի

Ծաղր ու ծիծաղ են մեծատան համար...

1890, 24 մարտի